

ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ

*Όλοι έχουμε μυστικά.
Όχι όμως αυτού του είδους...*

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE HUSBAND'S SECRET
Από τις Εκδόσεις Pan Macmillan Australia, Σίδνεϊ 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστικό του συζύγου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liane Moriarty

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νοέλα Ελιασιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Liane Moriarty, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mark Owen/www.arcangelimages.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0754-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ
το μυστικό
του συζύγου

*Μετάφραση:
Νοέλα Ελιασά*

*Για τον Άνταμ, τον Τζορτζ και την Άννα...
Και για την Αμέλια.*

Τα σφάλματα είναι ανθρώπινα: η συγχώρεση θεϊκή.

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΠΡΟΥΠ

Καημένη, καημένη Πανδώρα. Ο Δίας τη στέλνει να παντρευτεί τον Επιμηθέα, έναν όχι ιδιαίτερα έξυπνο άντρα, τον οποίο δεν έχει συναντήσει ποτέ της, μαζί με ένα μυστηριώδες βάζο. Κανείς δε λέει λέξη στην Πανδώρα για το βάζο. Κανείς δεν της λέει να μην το ανοίξει. Φυσικά, εκείνη το ανοίγει. Τι άλλο έχει να κάνει άλλωστε; Πώς μπορούσε να ξέρει ότι από μέσα του θα ξεχύνονταν όλες αυτές οι τρομερές συμφορές που θα μάστιζαν για πάντα την ανθρωπότητα και ότι το μόνο που θα έμενε στο βάζο θα ήταν η ελπίδα; Γιατί δεν υπήρχε κάποια προειδοποιητική επιγραφή;

Μα, πάλι, όλοι σαν την Πανδώρα είναι. Πού είναι η δύναμη της θέλησής σου; Σου είπαν να μην ανοίξεις αυτό το κουτί, αδιάκριτο κορίτσι, κλασική γυναίκα με την ακόρεστη περιέργεια, τώρα κοίτα τι πήγες κι έκανες. Από τη μία, ένα βάζο ήταν, όχι, κουτί ήταν, κι από την άλλη, πόσες φορές πρέπει να το πει, κανείς δεν της είπε να μην το ανοίξει!

Δευτέρα

1

Για όλα έφταιγε το Τείχος του Βερολίνου.

Αν δεν ήταν το Τείχος του Βερολίνου, η Σεσίλια δε θα είχε βρει ποτέ το γράμμα και δε θα καθόταν τώρα εδώ, στο τραπέζι της κουζίνας, πασχίζοντας να αποτρέψει τον εαυτό της από το να το ανοίξει.

Ο φάκελος ήταν γκριζός, καλυμμένος με ένα λεπτό στρώμα σκόνης. Τα γράμματα στο μπροστινό μέρος ήταν σκαλισμένα με μπλε στιλό διαρκείας, ο γραφικός χαρακτήρας τόσο γνώριμος σαν να ήταν δικός της. Τον γύρισε από την άλλη. Ήταν σφραγισμένος με ένα κομματάκι κιτρινωμένο σελοτέιπ. Πότε γράφτηκε; Φαινόταν παλιός, σαν να γράφτηκε πολλά χρόνια πριν, αλλά δεν μπορούσε να είναι βέβαιη γι' αυτό.

Δε θα τον άνοιγε. Ήταν απολύτως ξεκάθαρο ότι δε θα τον άνοιγε. Ήταν το πιο αποφασιστικό άτομο που γνώριζε και είχε ήδη αποφασίσει να μην ανοίξει το γράμμα, οπότε δεν υπήρχε κάτι άλλο να σκεφτεί.

Ωστόσο, στο κάτω κάτω, αν τελικά το άνοιγε, τι θα γινόταν; Οποιαδήποτε άλλη γυναίκα θα το είχε κάνει στη στιγμή. Έφερε στον νου της όλες τις φίλες της και ποια θα ήταν η αντίδρασή τους αν τους τηλεφωνούσε τώρα και ζητούσε τη γνώμη τους.

Μίριαμ Οπενχάιμερ: «Φυσικά. Άνοιξέ το».

Έρικα Έτζκλιφ: «Πλάκα κάνεις, άνοιξέ το αμέσως».

Λόρα Μαρκς: «Εννοείται, άνοιξέ το και διάβασέ το και σε μένα».

Σάρα Σακς: Θα ήταν ανώφελο να ρωτήσει τη Σάρα, γιατί ήταν ανίκανη να πάρει οποιαδήποτε απόφαση. Όταν η Σεσίλια τη ρωτούσε αν ήθελε τσάι ή καφέ, εκείνη σκεφτόταν για κάνα δυο λεπτά σμίγοντας τα φρύδια, ζυγίζοντας τα υπέρ και τα κατά του κάθε ροφήματος και τελικά απαντούσε: «Καφέ! Μισό λεπτό, τσάι καλύτερα!» Μια απόφαση σαν αυτή ίσως και να της προκαλούσε εγκεφαλικό.

Μαχάλια Ραμαχαντράν: «Όχι βέβαια. Θα ήταν μεγάλη ασέβεια προς τον άντρα σου. Δεν πρέπει να το ανοίξεις».

Η πάντα ηθική Μαχάλια, με τα μεγάλα καστανά της μάτια, ήταν συνήθως πολύ σίγουρη για τα λεγόμενά της.

Η Σεσίλια άφησε τον φάκελο στο τραπέζι της κουζίνας και σηκώθηκε να βάλει την τσαγιέρα στη φωτιά.

Ανάθεμα το Τείχος του Βερολίνου και αυτό τον Ψυχρό Πόλεμο και όποιον, τέλος πάντων, προβληματιζόταν τότε γύρω στο 1940 για το τι να κάνει μ' εκείνους τους αχάριστους Γερμανούς: αυτόν που ξαφνικά χτύπησε τα δάχτυλά του στον αέρα και είπε: «Μα τον Δία, το βρήκα! Θα χτίσουμε ένα τεράστιο καταραμένο τείχος και θα φυλακίσουμε αυτούς τους κατεργάρηδες!»

Σίγουρα πάντως δεν ήταν Βρετανός αξιωματικός.

Η Έσθερ θα ήξερε βεβαίως ποιος ήταν ο πρώτος που σκέφτηκε την ιδέα για το Τείχος του Βερολίνου. Η Έσθερ πιθανόν να μπορούσε να σου πει και πότε γεννήθηκε. Εννοείται πως θα ήταν άντρας. Μόνο ένας άντρας θα ήταν ικανός να επινοήσει κάτι τόσο αποτρόπαιο: τόσο τρομερά ανόητο κι όμως βάνανυσα αποτελεσματικό.

Μήπως ακούγεται σεξιστικό;

Γέμισε την τσαγιέρα, την έβαλε στη φωτιά και σκούπισε τις σταγόνες του νερού από τον νεροχύτη με χαρτί κουζίνας μέχρι να λάμψει.

Μία από τις μαμάδες του σχολείου, που είχε τρεις γιους στην ίδια ακριβώς ηλικία με τις τρεις κόρες της Σεσίλια, είχε πει ότι ένα σχολίο που είχε κάνει η Σεσίλια λίγο πριν από την έναρξη

της Συνέλευσης Γονέων την προηγούμενη εβδομάδα ήταν «λιγουλάκι σεξιστικό». Η Σεσίλια αδυνατούσε να θυμηθεί τι είχε πει, αλλά το σίγουρο είναι πως απλώς αστειευόταν. Στο κάτω κάτω δεν μπορούσαν οι γυναίκες να είναι σεξίστριες για τα επόμενα δύο χιλιάδες χρόνια μέχρι να ισοφαρίσουν το σκορ;

Ίσως και να ήταν σεξίστρια.

Το νερό στην τσαγιέρα κόχλασε. Βούτηξε μέσα ένα φακελάκι τσάι Earl Grey κι έμεινε για λίγο να χαζεύει τα βελουδίνα σκούρα σχέδια που απλώνονταν μέσα στο νερό σαν μελάνι. Υπήρχαν χειρότερα πράγματα που θα μπορούσε να είναι κανείς απ' ό,τι σεξιστής. Για παράδειγμα, θα μπορούσες να ήσουν το είδος ανθρώπου που ενώνει τα δάχτυλά του την ώρα που λέει: «λιγουλάκι».

Κοίταξε το φλιτζάνι με το τσάι της και αναστέναξε. Ένα ποτήρι κρασί θα ήταν υπέροχο αυτή τη στιγμή, αλλά είχε αποφασίσει να απέχει από το αλκοόλ στη διάρκεια της Σαρακοστής. Μόνο έξι μέρες έμεναν ακόμα. Είχε ένα μπουκάλι ακριβό σιράχ που θα το άνοιγε την Κυριακή του Πάσχα, όταν έρχονταν για φαγητό τριάντα πέντε μεγάλοι και είκοσι τρία παιδιά, μέρα που σίγουρα θα το είχε μεγάλη ανάγκη. Παρόλο που ήταν άπιαστη στα τραπέζια. Έκανε τραπέζι κάθε χρόνο το Πάσχα, τη Μέρα της Μητέρας, τη Μέρα του Πατέρα και τα Χριστούγεννα. Ο Τζον-Πολ είχε πέντε μικρότερους αδερφούς, όλοι παντρεμένοι με παιδιά. Οπότε μιλάμε για μπόλικο κόσμο. Το μυστικό ήταν ο προγραμματισμός. Ο σχολαστικός προγραμματισμός.

Πήρε το τσάι της και πήγε στο τραπέζι. Γιατί είχε αποφασίσει να απέχει από το κρασί τη Σαρακοστή; Η Πόλι είχε φανεί πιο λογική. Αποφάσισε να απέχει από τη μαρμελάδα φράουλα. Η Σεσίλια ποτέ δεν είχε δει την Πόλι να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τη μαρμελάδα φράουλα, παρόλο που τώρα, φυσικά, στεκόταν μπροστά στο ανοιχτό ψυγείο και την κοίταζε με λαχτάρα. Τι σου κάνει η δύναμη της απαγόρευσης!

«Έσθερ!» φώναξε.

Η Έσθερ ήταν στο διπλανό δωμάτιο με τις αδερφές της κι έβλεπαν την εκπομπή *The Biggest Loser** μασουλώντας πατατάκια με αλάτι και ξίδι που είχαν ξεμείνει από το μπάριμπεκιου της Ημέρας της Αυστραλίας. Η Σεσίλια αδυνατούσε να καταλάβει γιατί οι τρεις τσιλιβήθρες κόρες της απολάμβαναν να βλέπουν παχύσαρκους ανθρώπους να ιδροκοπούν, να κλαίγονται και να λιμοκτονούν. Στο κάτω κάτω, η εκπομπή δε φαινόταν να τους διδάσκει υγιεινότερες διατροφικές συνήθειες. Θα πήγαινε να τους εξαφανίσει τη σακούλα με τα πατατάκια, μόνο που νωρίτερα είχαν φάει αδιαμαρτύρητα σολομό και βραστό μπρόκολο και στην τελική δεν είχε καμία διάθεση για τσακωμούς.

Άκουσε μια φωνή από το ηχείο της τηλεόρασης: «Τα καλά κόποις κτώνται!»

Το συγκεκριμένο δεν ήταν και πολύ κακό δίδαγμα για τις κόρες της. Κανείς δεν το γνώριζε αυτό καλύτερα από τη Σεσίλια! Και πάλι όμως, δεν της άρεσε η αμυδρή αποστροφή που ζωγραφίζοταν στα παιδικά τους προσωπάκια. Πρόσεχε πάντα πολύ να μην κάνει αρνητικά σχόλια για την εικόνα του σώματος μπροστά στις κόρες της, παρόλο που δεν μπορούσε να πει το ίδιο και για τις φίλες της. Μόλις τις προάλλες, η Μίριαμ Οπενχάιμερ είχε πει, αρκετά δυνατά ώστε να το ακούσουν όλες οι εύπιστες κόρες τους: «Θεέ μου, κοίτα την κοιλιά μου!» ζουλώντας τη σάρκα με τα χέρια της σαν να ήταν μια αηδία. Συγχαρητήρια, Μίριαμ, λες και οι κόρες μας δε λαμβάνουν εκατομμύρια μηνύματα τη μέρα που τους λένε να μισούν το σώμα τους.

Η κοιλιά της Μίριαμ πράγματι είχε πλαδαρέψει κάπως.

«Έσθερ!» φώναξε πάλι.

«Τι 'ναι;» απάντησε η Έσθερ με υπομονετική, συγκρατημένη φωνή, κάνοντας τη Σεσίλια να σκεφτεί ότι ήταν μια ακούσια μίμηση της δικής της.

* Εκπομπή στην οποία κερδίζει ο παχύσαρκος που θα χάσει τα περισσότερα κιλά. (Σ.τ.Μ.)

«Ποιανού ιδέα ήταν να χτιστεί το Τείχος του Βερολίνου;»

«Απ' ό,τι ξέρω, λένε ότι ήταν του Νικίτα Χρουστσόφ!» απάντησε ευθύς αμέσως η Έσθερ, προφέροντας το εξωτικό όνομα με μεγάλη απόλαυση και τη δική της αλλόκοτη ερμηνεία της ρώσικης προφοράς. «Ήταν κάτι σαν πρωθυπουργός της Ρωσίας ή πρόεδρος. Αλλά ίσως και να ήταν—»

Οι αδερφές της αντέδρασαν στη στιγμή με τη συνηθισμένη τους άψογη ευγένεια.

«Σκάσε, Έσθερ!»

«Έσθερ! Δεν μπορώ ν' ακούσω την τηλεόραση!»

«Ευχαριστώ, αγάπη μου!» Η Σεσίλια ήπια μια μικρή γουλιά από το τσάι της κι ευχήθηκε να μπορούσε να γυρίσει πίσω στον χρόνο και να βάλει αυτόν τον Χρουστσόφ στη θέση του.

Όχι, κύριε Χρουστσόφ, δεν μπορείτε να έχετε το τείχος σας. Δεν πρόκειται να αποδείξει ότι ο κομμουνισμός λειτουργεί. Δε θα έχει καθόλου καλό αποτέλεσμα. Φυσικά, κοιτάξτε, συμφωνώ ότι ο καπιταλισμός δεν είναι το άλφα και το ωμέγα! Το αποδεικνύει περίτρανα και ο τελευταίος λογαριασμός της πιστωτικής μου κάρτας. Καλύτερα, όμως, να το ξανασκεφτεί το ξερό σας το κεφάλι.

Κι έτσι, πενήντα χρόνια αργότερα, η Σεσίλια δε θα είχε βρει αυτό το γράμμα που την έκανε να νιώθει τόσο... Ποια ήταν η λέξη;

Αποπροσανατολισμένη. Αυτό ήταν.

Ήθελε πάντα να είναι συγκεντρωμένη. Ήταν περήφانه για την ικανότητά της να συγκεντρώνεται. Η καθημερινή της ζωή αποτελούνταν από χιλιάδες μικρά κομματάκια —«Χρειάζομαι κόλιαντρο», «Κούρεμα της Ίζαμπελ», «Ποιος θα παρακολουθήσει την παράσταση μπαλέτου της Πόλι την Τρίτη όσο εγώ θα είμαι στη λογοθεραπεία της Έσθερ;»— σαν ένα από αυτά τα τεράστια παζλ που κάποτε η Ίζαμπελ έφτιαχνε με τις ώρες. Κι όμως, η Σεσίλια, που δεν είχε καμία υπομονή για παζλ, ήξερε ακριβώς πού ανήκε το κάθε μικροσκοπικό κομματάκι της ζωής της και σε ποια θέση έπρεπε να μπει.

Κι εντάξει, ίσως η ζωή που έκανε η Σεσίλια να μην ήταν τίποτα

το ασυνήθιστο ή το εντυπωσιακό. Απλή μαμά ήταν και περιστασιακή σύμβουλος της Τάπεργουερ, όχι ηθοποιός ή ασφαλίστρια ή... ποιήτρια με τόπο κατοικίας το Βερμόντ. (Η Σεσίλια είχε πρόσφατα ανακαλύψει ότι η Λιζ Μπρόγκαν, μια συμμαθήτριά της από το λύκειο, ήταν σήμερα βραβευμένη ποιήτρια που ζούσε στο Βερμόντ. Ποια, η Λιζ, που έτρωγε σάντουιτς με τυρί και εκχύλισμα μαγιάς και μονίμως έχανε το πάσο του λεωφορείου. Η Σεσίλια χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη τη δύναμη του χαρακτήρα της για να μη γίνει έξαλλη με αυτό. Όχι πως ήθελε να γράφει ποίηση. Μα και πάλι. Αν προοριζόταν κάποιος για μια συνηθισμένη ζωή, αυτή θα έπρεπε να ήταν η Λιζ Μπρόγκαν.) Φυσικά, η Σεσίλια δεν είχε προσπαθήσει ποτέ για κάτι πέρα από το συνηθισμένο. *Να τι είμαι, μια τυπική μαμά των προαστίων*, έπιασε τον εαυτό της να σκέφτεται πολλές φορές, σαν να την κατηγορούσε κανείς ότι προσπαθούσε να γίνει κάτι άλλο, κάτι ανώτερο.

Άλλες μητέρες παραπονούνταν ότι καταπιέζονταν, ότι δυσκολεύονταν να συγκεντρωθούν σε ένα πράγμα και μονίμως έλεγαν: «Πώς τα καταφέρνεις όλα, Σεσίλια;» κι εκείνη δεν ήξερε τι να τους απαντήσει. Δεν καταλάβαινε και πολύ τι ήταν αυτό που τις δυσκόλευε τόσο.

Τώρα όμως, για κάποιο λόγο, που ωστόσο είχε να κάνει με αυτό το ανόητο γράμμα, όλα έμοιαζαν παρακινδυνευμένα. Δεν ήταν λογικό.

Ίσως, πάλι, το γράμμα να μην είχε καμία σχέση. Ίσως να ήταν κάτι ορμονικό. Πιθανόν να «πλησίαζε στην προεμμηνόπαυση», κατά τα λεγόμενα του Δρος ΜακΑρθουρ. («Όχι βέβαια!» είχε αναφωνήσει αυθόρμητα η Σεσίλια, σαν να απαντούσε σε κάποιο ευγενικό, χιουμοριστικό, ελαφρώς προσβλητικό σχόλιο.)

Ίσως έφταιγε αυτό το αόριστο άγχος που ένιωθαν κάποιες γυναίκες. Άλλες γυναίκες. Πάντα έβρισκε τους αγχώδεις ανθρώπους συμπαθητικούς. Γλυκύτατα αγχώδη ανθρωπάκια σαν τη Σάρα Σακς. Την έκαναν να θέλει να τα χαϊδέψει στα γεμάτα άγχος κεφαλάκια τους.

Ίσως αν άνοιγε το γράμμα κι έβλεπε ότι δεν ήταν τίποτα σπουδαίο να μπορούσε να συγκεντρωθεί ξανά. Είχε ένα σωρό πράγματα να κάνει. Να διπλώσει δύο καλάθια πλυμένα ρούχα. Να κάνει τρία επείγοντα τηλεφωνήματα. Να ψήσει ψωμί χωρίς γλουτένη για τα με δυσανεξία στη γλουτένη μέλη της Σχολικής Ομάδας Δημιουργίας Ιστοσελίδων (δηλαδή την Τζανίν Ντέιβιντσον) που θα συναντιούνται την επομένη.

Υπήρχαν κι άλλα πράγματα πέρα από το γράμμα που ίσως την έκαναν να νιώθει άγχος.

Το θέμα του σεξ, για παράδειγμα. Αυτό ήταν κάτι που είχε διαρκώς στο πίσω μέρος του μυαλού της.

Έσομιξε τα φρύδια και γλίστροσε τα χέρια στη μέση της. Στους «πλάγιους κοιλιακούς» της, σύμφωνα με τη δασκάλα του πιλάτες. Α, κοίτα, το θέμα του σεξ δεν ήταν τίποτα. Δεν ήταν πράγματι στο μυαλό της. Δεν του επέτρεπε να είναι στο μυαλό της. Ήταν εντελώς ασήμαντο.

Ήταν αλήθεια, ίσως, ότι εκείνο το πρωινό πριν από ένα χρόνο ένιωσε τι θα πει ευθραυστότητα, ότι η συνηθισμένη ζωή του κόλιαντρου και της μπουγάδας μπορεί να χαθεί εν ριπή οφθαλμού, ότι αυτή η καθημερινότητα μπορεί να εξαφανιστεί και να βρεθείς ξαφνικά μια γυναίκα πεσμένη στα γόνατα, με το πρόσωπο να κοιτά τον ουρανό, και άλλες γυναίκες να σπεύδουν να σε βοηθήσουν, ενώ άλλοι να αποστρέφουν άναυδοι το βλέμμα, αλλά το ύφος τους να λέει: *Κάνε να μη με αγγίξει όλο αυτό, Θεέ μου.*

Η Σεσίλια το επανέφερε στον νου της για χιλιοστή φορά: ο ιπτάμενος μικρός Σπάιντερμαν. Ήταν από τις γυναίκες που έτρεξαν. Μα φυσικά και ήταν, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα του αυτοκινήτου, παρόλο που ήξερε πως ό,τι και να έκανε τίποτα δε θα άλλαζε. Δεν ήταν στο σχολείο της, στη γειτονιά της, στην ενορία της. Κανένα από τα παιδιά της δεν είχε παίξει με αυτό το αγόρι. Ποτέ δεν είχε πει καφέ με τη γυναίκα που είχε πέσει στα γόνατα. Απλώς έτυχε να σταματήσει στο φανάρι στην απέναντι πλευρά της διασταύρωσης ακριβώς τη στιγμή του ατυχήμα-

τος. Ένα μικρό αγόρι, μάλλον γύρω στα πέντε, ντυμένο με την ολόσωμη κόκκινη-μπλε στολή του Σπάιντερμαν περιμένε στην άκρη του δρόμου κρατώντας το χέρι της μητέρας του. Ήταν η Εβδομάδα Βιβλίου. Γι' αυτό ήταν μεταμφιεσμένο το αγόρι. Η Σεσίλια το κοίταζε και σκεφτόταν: *Χμμμ, στην πραγματικότητα, ο Σπάιντερμαν δεν είναι χαρακτήρας βιβλίου*, όταν για κανέναν απολύτως προφανή λόγο το αγοράκι άφησε το χέρι της μητέρας του και κατέβηκε από το πεζοδρόμιο στον δρόμο. Η Σεσίλια ούρλιαξε. Επίσης, απ' ό,τι θυμήθηκε αργότερα, ενστικτωδώς κόλλησε τη γροθιά της στην κόρνα.

Αν η Σεσίλια είχε περάσει από εκεί λίγο αργότερα, δε θα είχε γίνει μάρτυρας του δυστυχήματος. Μόνο δέκα λεπτά αργότερα, και ο θάνατος του μικρού αγοριού δε θα σήμαινε τίποτα παραπάνω γι' αυτή από μια μικρή παράκαμψη στη διαδρομή της. Τώρα ήταν μια ανάμνηση που πιθανόν θα έκανε τα εγγόνια της κάποια μέρα να πουν: «Μη με σφίγγεις τόσο, γιαγιά».

Προφανώς δεν υπήρχε καμία σχέση ανάμεσα στον μικρό Σπάιντερμαν και σε αυτό το γράμμα.

Ο μικρός απλώς ξεφύτρωνε έτσι στο μυαλό της σε ανύποπτες στιγμές.

Η Σεσίλια χτύπησε ελαφρά το γράμμα με τα δάχτυλά της πάνω στο τραπέζι και πήρε στα χέρια της το βιβλίο της δανειστικής βιβλιοθήκης της Έσθερ: *Η ανέγερση και η πτώση του Τείχους του Βερολίνου*.

Το Τείχος του Βερολίνου, λοιπόν. Υπέροχα.

Η πρώτη στιγμή που κατάλαβε πως το Τείχος του Βερολίνου επρόκειτο σύντομα να αποτελέσει σημαντικό κομμάτι της ζωής της ήταν κατά τη διάρκεια του πρωινού εκείνης της ημέρας.

Την ώρα αυτή στο τραπέζι της κουζίνας κάθονταν μόνο η Σεσίλια και η Έσθερ. Ο Τζον-Πολ βρισκόταν σε ταξίδι στο Σικάγο μέχρι την Παρασκευή, ενώ η Ίζαμπελ και η Πόλι κοιμούνταν ακόμη.

Η Σεσίλια σπάνια καθόταν στο τραπέζι το πρωί. Συνήθως

έπαιρνε το πρωινό της όρθια στον πάγκο της κουζίνας, ενώ ταυτόχρονα ετοίμαζε το κολατσιό του καθενός, έλεγχε τις παραγγελίες της Τάπεργουερ στο iPad της, έβγαζε τα καθαρά πιάτα από το πλυντήριο, έστελνε μηνύματα στους πελάτες για τα πάρτι, έκανε τα πάντα. Όμως, ήταν μια σπάνια ευκαιρία να περάσει λίγο χρόνο μόνη με την αλλόκοτη, αξιαγάπητη μεσαία κόρη της, γι' αυτό πήρε τη βρόμη της, κάθισε στο τραπέζι, όσο η Έσθερ πιλάτευε ένα μπολ δημητριακά, και περιέμενε.

Το είχε μάθει πια αυτό με τις κόρες της. Μη λες κουβέντα. Μη ρωτάς τίποτα. Δώσε τους αρκετό χρόνο, και κάποια στιγμή θα σου πουν αυτό που τις απασχολεί. Ήταν σαν το ψάρεμα. Απαιτούσε σιωπή και υπομονή. (Η τουλάχιστον έτσι είχε ακούσει. Η Σεσίλια θα προτιμούσε χίλιες φορές να την πυροβολήσουν παρά να πάει για ψάρεμα.)

Η σιωπή δεν της ταίριαζε. Της άρεσε να μιλά. «Σοβαρά τώρα, το βουλώνεις ποτέ σου;» της είχε πει κάποτε ένας πρώην φίλος της. Μιλούσε πολύ, ειδικά όταν είχε άγχος. Εκείνος ο πρώην προφανώς της προκαλούσε άγχος. Ωστόσο, λογοδιάρροια την έπιανε και όταν ήταν χαρούμενη.

Εκείνο, όμως, το πρωί δεν έβγαλε κουβέντα. Απλώς έφαγε και περιέμενε και, όπως το είχε προβλέψει, η Έσθερ άρχισε να μιλά.

«Μαμά», είπε με τη βραχνή, γλυκιά και ελαφρώς ψευδή φωνούλα της. «Ήξερες ότι κάποιοι δραπέτευσαν περνώντας πάνω από το Τείχος του Βερολίνου με αερόσατο που έφτιαξαν ολομόναχοι;»

«Δεν το ήξερα αυτό», είπε η Σεσίλια, παρόλο που ίσως το ήξερε.

Αντίο, Τιτανικό, καλημέρα, Τείχος του Βερολίνου, σκέφτηκε.

Θα προτιμούσε η Έσθερ να συζητούσε μαζί της για τα συναισθήματά της εκείνη τη στιγμή, για το αν την απασχολούσε κάτι στο σχολείο, για τους φίλους της, για το σεξ, όμως, όχι, ήθελε να μιλήσει για το Τείχος του Βερολίνου.

Τέτοια ενδιαφέροντα, ή μάλλον εμμονές, η Έσθερ άρχισε να αναπτύσσει από τριών ετών. Πρώτα ήταν οι δεινόσαυροι. Σίγου-

ρα, σε πολλά παιδιά αρέσουν οι δεινόσαυροι, αλλά το ενδιαφέρον της Έσθερ ήταν, πώς να το πούμε, εξαντλητικό, για να είμαστε ειλικρινείς, και λίγο ασυνήθιστο. Το παιδί δεν ενδιαφερόταν για τίποτε άλλο. Ζωγράφιζε δεινόσαυρους, έπαιζε με δεινόσαυρους, μεταμφιεζόταν σε δεινόσαυρο. «Δεν είμαι η Έσθερ», έλεγε. «Είμαι ο Τ-Ρεξ». Κάθε παραμύθι πριν από τον ύπνο έπρεπε να μιλά για δεινόσαυρους. Κάθε συζήτηση έπρεπε με κάποιον τρόπο να σχετίζεται με αυτούς. Ευτυχώς που ο Τζον-Πολ τούς έβρισκε ενδιαφέροντες, γιατί η Σεσίλια βαριόταν στο πεντάλεπτο. (Εξαφανίστηκαν! Δεν είχαν τίποτα να της πουν!) Ο Τζον-Πολ πήγαινε την Έσθερ επισκέψεις στο μουσείο. Της έφερνε σχετικά βιβλία. Καθόταν μαζί της με τις ώρες και μιλούσαν για φυτοφάγους και σαρκοφάγους.

Από τότε και στο εξής τα «ενδιαφέροντα» της Έσθερ κυμαίνονταν από τρενάκια του τρόμου μέχρι φρύνους των βάλτων. Πρόσφατα την απασχολούσε το θέμα του *Τιτανικού*. Τώρα που είχε κλείσει τα δέκα ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να κάνει μόνη της έρευνα στη βιβλιοθήκη και το Διαδίκτυο, και η Σεσίλια θαύμαζε τις πληροφορίες που συγκέντρωνε. Ποιο δεκάχρονο αράζει στο κρεβάτι διαβάζοντας ιστορικά βιβλία τόσο χοντρά και ογκώδη που με κόπο μπορεί να σηκώσει;

«Ενθαρρύνετέ τη!» της έλεγαν οι δάσκαλοι, όμως μερικές φορές η Σεσίλια ανησυχούσε. Ένιωθε πως η Έσθερ ήταν μια στάλα αυτιστική ή, τουλάχιστον, ότι ανήκε σε κάποια κατηγορία αυτισμού. Η μητέρα της Σεσίλια είχε ξεκαρδίσει όταν άκουσε την ανησυχία της. «Μα η Έσθερ είναι ακριβώς όπως ήσουν εσύ!» της είπε. (Αυτό δεν ήταν αλήθεια. Το να ταξινομείς τις Barbie σου σε τέλεια σειρά ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό.)

«Η αλήθεια είναι πως έχω ένα κομμάτι από το Τείχος του Βερολίνου», είπε η Σεσίλια εκείνο το πρωί στην Έσθερ, μόλις θυμήθηκε ξαφνικά το γεγονός, και χάριξε όταν είδε τα μάτια της κόρης της να λάμπουν από ενδιαφέρον. «Είχα πάει στη Γερμανία, μετά την πτώση του Τείχους».

«Μπορώ να το δω;» ρώτησε η Έσθερ.

«Σου το χαρίζω, αγάπη μου».

Κοσμήματα και ρούχα για την Ίζαμπελ και την Πόλι. Ένα κομμάτι από το Τείχος του Βερολίνου για την Έσθερ.

Η Σεσίλια, είκοσι ετών εκείνη την εποχή, είχε πάει ένα ταξίδι έξι εβδομάδων στην Ευρώπη με τη φίλη της, τη Σάρα Σακς, το 1990, λίγους μήνες μετά την ανακοίνωση της πτώσης του Τείχους. (Η πάντα αναποφάσιστη Σάρα και η μονίμως αποφασιστική Σεσίλια αποτελούσαν το ιδανικό δίδυμο για διακοπές. Δεν είχαν ποτέ ουδεμία διαφωνία.)

Όταν έφτασαν στο Βερολίνο, βρήκαν τουρίστες κατά μήκος του Τείχους που προσπαθούσαν να ξεκολλήσουν κομμάτια για ενθύμιο, χρησιμοποιώντας κλειδιά, πέτρες, ό,τι έβρισκαν πρόχειρο. Το Τείχος ήταν σαν το πελώριο κουφάρι του δράκου που κάποτε τρομοκρατούσε την πόλη, και οι τουρίστες ήταν τα κοράκια που τσιμπολογούσαν τα απομεινάρια του.

Χωρίς εργαλεία ήταν σχεδόν αδύνατο να πάρει κανείς ένα καλό κομμάτι, κι έτσι η Σεσίλια και η Σάρα αποφάσισαν (εντάξει, η Σεσίλια αποφάσισε) να αγοράσουν τα κομμάτια τους από τους επιτήδειους ντόπιους πλανόδιους οι οποίοι τα πούλαγαν εκθέτοντάς τα πάνω σε χαλιά. Ο καπιταλισμός είχε πράγματι θριαμβεύσει. Μπορούσες να αγοράσεις τα πάντα, από γκριζωπά κομμάτια στο μέγεθος βόλων μέχρι γιγάντιους ογκόλιθους με γκράφιτι.

Η Σεσίλια αδυνατούσε να θυμηθεί πόσο είχε πληρώσει για το μικρό γκριζο πετραδάκι που θα μπορούσε να προέρχεται από μια οποιαδήποτε αυλή. «Πιθανόν από κάποια τέτοια προέρχεται», είπε η Σάρα, καθώς πήγαιναν να πάρουν το τρένο για να φύγουν από το Βερολίνο εκείνη τη βραδιά. Γέλασαν με την ανόητη ευπιστία τους, αλλά τουλάχιστον ένιωθαν πια μέρος της ιστορίας. Η Σεσίλια είχε βάλει το πετραδάκι της σε μια χαρτοσακούλα, είχε γράψει απέξω ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ και όταν γύρισε στην Αυστραλία το είχε παρατήσει σε ένα κουτί με όλα τα υπόλοιπα ενθύμια που είχε συλ-

λέξει: φλιτζάνια, εισιτήρια τρένων, καταλόγους εστιατορίων, ξένα νομίσματα, κλειδιά ξενοδοχείων.

Η Σεσίλια τώρα ευχόταν να είχε επικεντρωθεί περισσότερο στο Τείχος, να είχε βγάλει πιο πολλές φωτογραφίες, να είχε συλλέξει περισσότερα αντικείμενα που θα μπορούσε σήμερα να τα μοιραστεί με την Έσθερ. Στην πραγματικότητα, αυτό που θυμάται περισσότερο από το ταξίδι της στο Βερολίνο ήταν το φιλί με έναν όμορφο καστανό Γερμανό σε ένα κλαμπ. Θυμόταν που εκείνος έπαιρνε τα παγάκια από το ποτό του και τα κυλούσε πάνω στον λαιμό της, πράγμα που τότε έμοιαζε άκρως ερωτικό ενώ τώρα εντελώς ανθυγιεινό και σιχαμένο.

Μακάρι να ήταν το είδος του φιλοπερίεργου, πολιτικά συνειδητοποιημένου κοριτσιού που έπιανε κουβέντα με τους ντόπιους για το πώς ήταν να ζει κανείς υπό τη σκιά του Τείχους. Αντίθετα, το μόνο που μπορούσε να μοιραστεί με την κόρη της ήταν ιστορίες για φιλιά και παγάκια. Φυσικά, η Ίζαμπελ και η Πόλι θα ενθουσιάζονταν με τις συγκεκριμένες ιστορίες. Ή τουλάχιστον η Πόλι, γιατί η Ίζαμπελ ίσως είχε φτάσει στην ηλικία που η εικόνα της μητέρας της να σαλιαρίζει με κάποιον μάλλον αποκρουστική θα της ήταν.

Η Σεσίλια έβαλε το *Βρες το κομμάτι από το Τείχος του Βερολίνου για την Ε* στη λίστα των πραγμάτων που είχε να κάνει εκείνη τη μέρα (υπήρχαν ήδη άλλα είκοσι πέντε πράγματα – χρησιμοποιούσε μια εφαρμογή στο iPhone για να τα σημειώνει) και περίπου στις δύο το μεσημέρι ανέβηκε στη σοφίτα να το βρει.

Η λέξη «σοφίτα» ήταν μάλλον υπερβολική για την αποθήκη που υπήρχε κάτω από τη στέγη. Ανέβαινες τραβώντας μια πτυσοσόμενη σκάλα από ένα πορτάκι στο ταβάνι.

Εκεί πάνω έπρεπε να έχει τα γόνατα λυγισμένα για να μη χτυπήσει το κεφάλι της. Ο Τζον-Πολ αρνιόταν πεισματικά να ανέβει εκεί. Υπέφερε από έντονη κλειστοφοβία και προτιμούσε να ανεβαίνει έξι ορόφους σκάλες την ημέρα μέχρι το γραφείο του από το να μπαίνει στο ασανσέρ. Ο καθημένος έβλεπε

συχνά εφιάλτες τα βράδια ότι ήταν παγιδευμένος σε ένα δωμάτιο όπου οι τοίχοι άρχιζαν και μικραίνουν. «Οι τοίχοι!» ούρλιαζε, ακριβώς πριν ξυπνήσει κάθιδρος και με τα μάτια γουρλωμένα. «Μπας και κλειδώθηκες σε κανένα ντουλάπι όταν ήσουν μικρός;» τον είχε ρωτήσει κάποτε η Σεσίλια (δεν είχε κανένα σκοπό να ρωτήσει τη μητέρα του), αλλά της απάντησε ότι ήταν σίγουρος πως δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο. «Στην πραγματικότητα, ο Τζον-Πολ δεν είχε ποτέ εφιάλτες μικρός», είχε απαντήσει η μητέρα του, όταν τη ρώτησε κάποτε η Σεσίλια. «Κοιμόταν πάντα σαν πουλάκι. Μήπως του δίνεις να τρώει βαριά το βράδυ;» Η Σεσίλια πλέον ήταν συνηθισμένη στους εφιάλτες.

Η σοφίτα ήταν μικρή και παραγεμισμένη, αλλά, φυσικά, σε απόλυτη τάξη και οργάνωση. Τα τελευταία χρόνια, η «οργάνωση» έμοιαζε να είναι το κύριο χαρακτηριστικό της. Ήταν σαν μικρή διασημότητα με αυτή την ιδιοτροπία. Κάποτε συγγενείς και φίλοι την πείραζαν γι' αυτό, μετά διαιωνίστηκε, με αποτέλεσμα τώρα η ζωή της να είναι εξαιρετικά οργανωμένη, σαν η μητρότητα να είναι κάποιο άθλημα και αυτή η πρωταθλήτρια. Πολλές φορές συλλογιζόταν: *Πόσο καλύτερα μπορώ να το κάνω αυτό; Πόσο καλύτερα μπορώ να λειτουργώ στη ζωή μου χωρίς να χάνω τον έλεγχο;*

Και γι' αυτό τον λόγο, άλλοι άνθρωποι, όπως η αδερφή της η Μπρίτζετ, είχαν δωμάτια πνιγμένα στη σαβούρα και τη σκόνη, ενώ η σοφίτα της Σεσίλια ήταν γεμάτη στοίβες από λευκά πλαστικά κουτιά με καθαρογραμμένες ετικέτες. Το μόνο σημείο που δεν έμοιαζε τόσο συγγυρισμένο ήταν ο σωρός με τα κουτιά παπουτσιών στη γωνία. Κι αυτό γιατί ήταν του Τζον-Πολ. Ήθελε να κρατά τις φορολογικές αποδείξεις κάθε χρονιάς σε διαφορετικό κουτί. Ήταν κάτι που έκανε για χρόνια, πριν γνωρίσει τη Σεσίλια. Ήταν περήφανος για τα κουτιά παπουτσιών του, γι' αυτό κι εκείνη κρατιόταν και δεν του έλεγε πόσο πιο αποτελεσματικό θα ήταν να έχει ένα ντουλάπι αρχειοθέτησης.

Χάρη στα αποθηκευτικά κουτιά με τις ετικέτες, βρήκε πα-

νεύκολα το κομματάκι από το Τείχος του Βερολίνου. Άνοιξε το καπάκι του κουτιού που έγγραφε: *Σεσίλια: Ταξίδια/Ενθύμια 1985-1990* και το βρήκε μέσα στην ξεθωριασμένη πλέον καφετιά χαρτοσακούλα. Το ολοδικό της μικρό κομματάκι ιστορίας. Έβγαλε έξω το πετραδάκι (τσιμέντο να 'ταν άραγε;) και το κράτησε στην παλάμη της. Ήταν ακόμα μικρότερο απ' ό,τι το θυμόταν. Δε φαινόταν ιδιαίτερα εντυπωσιακό, αλλά ήλπιζε να είναι αρκετό για ένα από τα σπάνια, λοξά χαμόγελα της Έσθερ. Για να σου χαρίσει η Έσθερ ένα χαμόγελο, έπρεπε να κοπιάσεις πολύ.

Τότε η Σεσίλια παρασύρθηκε λίγο (ναι, κατόρθωνε πολλά κάθε μέρα, αλλά δεν ήταν και ρομπότ, καμιά φορά χαζολογούσε κιόλας) ψαχουλεύοντας στο κουτί και γελώντας με τη φωτογραφία που απεικόνιζε την ίδια και τον Γερμανό που έκανε το κόλπο με τα παγάκια. Κι εκείνος, όπως και το πετραδάκι από το Τείχος του Βερολίνου, δεν ήταν ούτε στο ελάχιστο όσο εντυπωσιακός τον θυμόταν. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο, επαναφέροντάς τη στο παρόν, με αποτέλεσμα να σηκωθεί απότομα και να κοπανήσει με δύναμη το κεφάλι της στο ταβάνι. Οι τοίχοι, οι τοίχοι! Βλαστήμησε, τρέκλισε, και ο αγκώνας της χτύπησε τον πύργο των κουτιών από παπούτσια του Τζον-Πολ.

Τουλάχιστον τρία άνοιξαν και το περιεχόμενό τους ξεχύθηκε στο πάτωμα, δημιουργώντας μια μίνι κατολίσθηση χαρτούρας. Το 'λεγε εκείνη, τα κουτιά παπουτσιών ήταν κάκιστη ιδέα.

Η Σεσίλια βλαστήμησε ξανά κι έτριψε το καρούμπαλο στο κεφάλι της. Κοίταξε τα κουτιά και είδε ότι περιείχαν οικονομικά έτη που χρονολογούνταν από τη δεκαετία του '80. Άρχισε να παραχώνει τον σωρό των αποδείξεων σε ένα από τα κουτιά, όταν το μάτι της έπεσε στο όνομά της, που ήταν γραμμένο σε έναν λευκό επαγγελματικό φάκελο.

Τον σήκωσε και αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα του Τζον-Πολ.

Έλεγε:

Για τη γυναίκα μου, Σεσίλια Φιτζπάτρικ

Να ανοιχτεί σε περίπτωση θανάτου μου.

Ξέσπασε σε γέλια, μα σταμάτησε απότομα, σαν να βρισκόταν σε κάποιο πάρτι και να είχε γελάσει με κάτι που είπε κάποιος, μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι αυτό το κάτι δεν ήταν καθόλου αστείο, αντιθέτως ήταν πολύ σοβαρό.

Το ξαναδιάβασε –*Για τη γυναίκα μου, Σεσίλια Φιτζπάτρικ*– και περιέργως, εντελώς φευγαλέα, ένιωσε τα μάγουλά της να καίνε, σαν να ντρεπόταν. Για εκείνον ή για την ίδια; Δεν ήταν βέβαιη. Ένιωσε σαν να είχε σκοντάψει πάνω σε κάτι αισχρό, σαν να τον είχε πιάσει να αυνανίζεται στο ντους. (Η Μίριαμ Οπενχάιμερ είχε πιάσει κάποτε τον Νταγκ να αυνανίζεται στο ντους. Ήταν τραγικό να το γνωρίζουν όλες τους, αλλά, μόλις η Μίριαμ κατέβασε και το δεύτερο ποτήρι σαμπάνιας, η γλώσσα της λύθηκε κι άρχισε να πηγαίνει ροδάνι, και από τη στιγμή που το ξεμάθουν.)

Τι έλεγε; Σκέφτηκε να το ανοίξει αμέσως, πριν προλάβει να το καλοσκεφτεί, όπως τις φορές (όχι πολύ συχνά) που καταβροχθίζει το τελευταίο μπισκότο ή σοκολάτα, πριν ο εγκέφαλός της προλάβει να εμποδίσει τη λαίμαργία της.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Δε φορούσε το ρολόι της και ξαφνικά ένιωσε σαν να είχε χάσει κάθε αίσθηση του χρόνου.

Πέταξε τα υπόλοιπα χαρτιά μέσα σε ένα από τα κουτιά και πήρε κάτω μαζί της το πετραδάκι από το Τείχος του Βερολίνου και το γράμμα.

Μόλις βγήκε από τη σοφίτα, συνήλθε και παρασύρθηκε από το γρήγορο ρεύμα της ζωής της. Είχε να στείλει μια μεγάλη παραγγελία Τάπεργουερ, να πάρει τα κορίτσια από το σχολείο, να ψωνίσει το ψάρι για το δείπνο (έτρωγαν συχνά ψάρι όταν έλειπε για δουλειά ο Τζον-Πολ, γιατί εκείνος το σιχαινόταν), να κάνει διάφορα τηλεφωνήματα. Ο παπάς της ενορίας της, ο Πατέρας Τζο, της τηλεφώνουσε για να της υπενθυμίσει ότι την επομένη ήταν η κηδεία της Αδερχής Ούρσουλα. Κάποιο μπέρδεμα είχε γίνει με τον αριθμό των καλεσμένων. Φυσικά και θα πήγαινε.

Άφησε το μυστηριώδες γράμμα του Τζον-Πολ πάνω στο ψυγείο κι έδωσε στην Έσθερ το πετραδάκι από το Τείχος του Βερολίνου λίγο πριν καθίσουν για βραδινό.

«Ευχαριστώ», η Έσθερ κράτησε το μικρό κομμάτι πέτρας με μεγάλη ευλάβεια. «Από ποιο τμήμα του Τείχους προέρχεται ακριβώς;»

«Νομίζω πως ήταν από το τμήμα που βρίσκεται κοντά στο Σημείο Ελέγχου Τσάβλι», είπε η Σεσίλια με μεγάλη αυτοπεποίθηση. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Όμως, μπορώ να σου πω ότι ο τύπος με τα παγάκια φορούσε κόκκινη μπλούζα και λευκό τζιν κι έπαιξε με την αλογοουρά μου μουρμουρίζοντας: «Πολύ όμορφη».

«Έχει καμία χρηματική αξία;» ρώτησε η Πόλι.

«Αμφιβάλλω. Πώς θα μπορούσε λοιπόν κάποιος να αποδείξει ότι προέρχεται πράγματι από το Τείχος του Βερολίνου;» ρώτησε η Ίζαμπελ. «Μοιάζει με οποιαδήποτε άλλη πέτρα».

«Εξέταση DMA», είπε η Πόλι. Το παιδί έβλεπε υπερβολικά πολλή τηλεόραση.

«DNA λέγεται, όχι DMA, και είναι μόνο για τους ανθρώπους», είπε η Έσθερ.

«Το ξέρω αυτό!» Η Πόλι ήρθε στον κόσμο εξοργισμένη που οι αδερφές της είχαν φτάσει νωρίτερα από εκείνη.

«Τότε γιατί—»

«Λοιπόν, ποιος λέτε να ψηφιστεί για αποχώρηση από το *The Biggest Loser* απόψε;» ρώτησε η Σεσίλια, ενώ ταυτόχρονα σκεφτόταν: *Ε, λοιπόν, ναι, εσύ που παρακολουθείς τη ζωή μου, πράγματι, αλλάζω το θέμα από μια εκπληκτική περίοδο της σύγχρονης ιστορίας που θα μπορούσε να διδάξει πολλά στα παιδιά μου σε μια ελεεινή τηλεοπτική εκπομπή που δε θα τους μάθει απολύτως τίποτα, ωστόσο θα διατηρήσει τη γαλήνη και θα με γλιτώσει από τρελό πονοκέφαλο. Αν βρισκόταν ο Τζον-Πολ σπíti, μάλλον δε θα είχε αλλάξει θέμα. Ήταν πολύ καλύτερη μητέρα όταν είχε κοινό να την παρακολουθεί.*

Τα κορίτσια μιλούσαν για το *The Biggest Loser* σε όλο το υπόλοιπο δείπνο, και η Σεσίλια έκανε πως ενδιαφέρεται, ενώ ο νους της ήταν στο γράμμα πάνω στο ψυγείο. Μόλις μάζεψε το τραπέζι και τα κορίτσια στρώθηκαν στην τηλεόραση, το πήρε κι έμεινε να το κοιτά.

Τώρα άφηνε το φλιτζάνι με το τσάι της και σήκωνε τον φάκελο στο φως, μισογελώντας μόνη της. Έμοιαζε με χειρόγραφο γράμμα σε χαρτί από σημειωματάριο με γραμμές. Δεν μπορούσε να διακρίνει ούτε λέξη.

Μήπως ο Τζον-Πολ είχε δει τίποτα στην τηλεόραση για το πώς οι στρατιώτες στο Αφγανιστάν έγραφαν γράμματα στις οικογένειές τους, τα οποία θα λάμβαναν μετά τον θάνατό τους, κάτι σαν μηνύματα από τον τάφο, και σκέφτηκε ότι θα ήταν ωραίο να κάνει κάτι παρόμοιο;

Δεν μπορούσε να τον φανταστεί να κάνει κάτι τέτοιο. Ήταν υπερβολικά συναισθηματικό γι' αυτόν.

Όσοσο υπέροχο. Αν πέθαινε, ήθελε να ξέρουν πόσο τις αγαπούσε.

...σε περίπτωση θανάτου μου. Γιατί σκεφτόταν τον θάνατο; Μήπως ήταν άρρωστος; Όμως, αυτό το γράμμα φαινόταν να έχει γραφτεί πολύ καιρό πριν, κι εκείνος ήταν ακόμη ζωντανός. Εκτός αυτού, είχε κάνει τσεκάπ πριν από μερικές εβδομάδες, και ο Δρ Κρούγκερ είχε πει πως ήταν «γερός σαν άλογο». Τις επόμενες μέρες τις πέρασε στα τέσσερα τινάζοντας το κεφάλι πίσω και χλιμιντρίζοντας σε όλο το σπίτι, ενώ η Πόλι τον καβαλίκευε στριφογυρίζοντας στον αέρα μια πετσέτα της κουζίνας για μαστίγιο.

Η Σεσίλια χαμογέλασε στη θύμηση, και η αγωνία της καταλάγιασε. Λοιπόν, ο Τζον-Πολ πριν από μερικά χρόνια έκανε κάτι απίστευτα συναισθηματικό κι έγραψε αυτό το γράμμα. Δεν ήταν λόγος αυτός να αναστατώνεται και σίγουρα δεν έπρεπε να το ανοίξει μόνο και μόνο για να ικανοποιήσει την περιέργειά της.

Κοίταξε το ρολόι. Ήταν σχεδόν οκτώ το βράδυ. Από στιγμή

σε στιγμή θα τηλεφωνούσε. Συνήθως έπαιρνε περίπου τέτοια ώρα κάθε βράδυ όταν έλειπε.

Δεν επρόκειτο να του αναφέρει το γράμμα. Θα τον έφερνε σε αμηχανία και αυτό δεν ήταν κάτι που το συζητούσες από το τηλέφωνο.

Ένα πράγμα μόνο: Πώς ακριβώς θα μπορούσε να βρει αυτό το γράμμα μετά τον θάνατό του; Το πιθανότερο είναι να μην το έβρισκε ποτέ! Γιατί δεν το είχε δώσει στον δικηγόρο τους, τον άντρα της Μίριαμ, τον Νταγκ Οπενχάιμερ; Ήταν τόσο δύσκολο να μην τον φαντάζεται στο ντους κάθε φορά που τον σκεφτόταν. Φυσικά, αυτό δεν είχε καμία σχέση με τις ικανότητές του ως δικηγόρου, περισσότερο μαρτυρούσε τις ικανότητες της Μίριαμ στην κρεβατοκάμαρα. (Η Σεσίλια είχε μια ελαφρώς ανταγωνιστική σχέση με τη Μίριαμ.)

Φυσικά, δεδομένων των συνθηκών, τώρα δεν ήταν ώρα να νιώθει περήφανη για το σεξ. *Σταμάτα. Μη σκέφτεσαι το θέμα του σεξ.*

Τέλος πάντων, χαζομάρα του Τζον-Πολ να μη δώσει το γράμμα στον Νταγκ. Αν πέθαινε, αυτή μάλλον θα πετούσε μέσα στη θλίψη της όλα τα κουτιά των παπουτσιών δίχως να μπει στον κόπο να τα ψάξει. Αν εκείνος ήθελε το γράμμα να φτάσει στα χέρια της, ήταν παράλογο να το παραχώσει σε ένα τυχαίο κουτί.

Γιατί δεν το έβαλε στον φάκελο με τις διαθήκες τους, τις ασφάλειες ζωής τους και όλα τα συναφή;

Ο Τζον-Πολ ήταν ένα από τα πιο έξυπνα άτομα που γνώριζε, εκτός από οτιδήποτε είχε να κάνει με την επιστήμη της ζωής.

«Δεν μπορώ πραγματικά να καταλάβω πώς οι άντρες έφτασαν να κυβερνούν τον κόσμο», είχε πει στην αδερφή της, Μπρίτζετ, εκείνο το πρωί, αφού της διηγήθηκε πώς ο Τζον-Πολ είχε χάσει τα κλειδιά του νοικιασμένου αυτοκινήτου του στο Σικάγο. Η Σεσίλια έγινε εξαλλη όταν είδε το μήνυμά του. Δεν μπορούσε να κάνει και τίποτα! Όχι ότι εκείνος περίμενε κάτι τέτοιο, μα και πάλι!

Στον Τζον-Πολ συνέβαιναν πάντα τέτοιου είδους πράγματα. Την προηγούμενη φορά που είχε φύγει ταξίδι είχε ξεχάσει το λάπτοπ του στο ταξί. Ο άνθρωπος έχανε διαρκώς πράγματα. Πορτοφόλια, κινητά, κλειδιά, τη βέρα του. Ήταν σαν τα υπάρχοντά του να ξεγλιστρούσαν από τα χέρια του.

«Είναι αρκετά καλοί στο να κατασκευάζουν πράγματα», είχε πει η αδερφή της. «Όπως γέφυρες και δρόμους. Θα μπορούσες εσύ να φτιάξεις έστω και μια καλύβα; Την κλασική καλύβα από λάσπη;»

«Θα μπορούσα να φτιάξω καλύβα», είπε η Σεσίλια.

«Ίσως και να μπορούσες», αναστέναξε η Μπρίτζετ, σαν να μην το πολυπίστευε. «Τέλος πάντων, δεν κυβερνούν οι άντρες τον κόσμο. Εμείς έχουμε γυναίκα πρωθυπουργό. Κι εσύ κυβερνάς τον δικό σου κόσμο. Κυβερνάς το νοικοκυριό Φιτζπάτρικ. Κυβερνάς το Σεντ Αντζελα. Κυβερνάς τον κόσμο της Τάπεργουερ».

Η Σεσίλια ήταν πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων του Σεντ Αντζελα. Ήταν επίσης η ενδέκατη καλύτερη πωλήτρια-σύμβουλος της Τάπεργουερ στην Αυστραλία. Η αδερφή της έβρισκε και τους δύο αυτούς ρόλους εξαιρετικά κωμικούς.

«Δεν κυβερνώ το νοικοκυριό Φιτζπάτρικ», αντιγύρισε η Σεσίλια.

«Ναι, καλά», κάγχασε η Μπρίτζετ.

Ήταν αλήθεια πως, αν η Σεσίλια πέθαινε, το νοικοκυριό Φιτζπάτρικ απλώς θα – τέλος πάντων, ήταν αδιανόητο να φανταστεί τι θα συνέβαινε. Ο Τζον-Πολ θα χρειαζόταν σίγουρα πολλά περισσότερα γράμματα από εκείνη. Θα χρειαζόταν ολόκληρο εγχειρίδιο, καθώς επίσης και μια κάτοψη του σπιτιού που να δείχνει την ακριβή θέση του πλυσταριού και της ντουλάπας.

Το τηλέφωνο χτύπησε, κι εκείνη το άρπαξε.

«Άσε να μαντέψω. Οι κόρες μας βλέπουν τους γεματούληδες, σωστά;» είπε ο Τζον-Πολ. Ανέκαθεν λάτρευε τη φωνή του στο τηλέφωνο: βαθιά, ζεστή, παρηγορητική. Ω, ναι, ο άντρας της ήταν αδιόρθωτος κι έχανε πράγματα κι έφτανε μονίμως κα-

θυστερημένος, αλλά φρόντιζε τη γυναίκα του και τις κόρες του με αυτό τον παραδοσιακό, υπεύθυνο, εγώ-είμαι-ο-άντρας-και-αυτή-είναι-η-δουλειά-μου τρόπο. Η Μπρίζζετ είχε δίκιο, η Σεσίλια κυβερνούσε τον κόσμο της, αλλά πάντα ήξερε πως σε περίπτωση κρίσης –παρανοϊκού δολοφόνου, πλημμύρας, φωτιάς– ο Τζον-Πολ ήταν αυτός που θα έσωζε τις ζωές τους. Θα ορμούσε μπροστά στη σφαίρα, θα κατασκεύαζε σχέδια, θα τους οδηγούσε στην ασφάλεια μέσα από την πύρινη κόλαση και, μόλις τελείωνε, θα έδινε πάλι τον έλεγχο στη Σεσίλια, θα ψαχούλευε τις τσέπες του και θα έλεγε: «Μήπως έχει δει κανείς το πορτοφόλι μου;»

Το πρώτο πράγμα που έκανε μόλις είδε τον μικρό Σπάιντερμαν να πεθαίνει ήταν να τηλεφωνήσει με τρεμάμενα χέρια στον Τζον-Πολ.

«Βρήκα αυτό το γράμμα», έλεγε τώρα η Σεσίλια. Πέρασε τα δάχτυλά της πάνω από τα γράμματα στον φάκελο. Μόλις άκουσε τη φωνή του συνειδητοποίησε ότι θα τον ρωτούσε γι' αυτό ευθύς αμέσως. Ήταν παντρεμένοι δεκαπέντε χρόνια. Ποτέ δεν είχαν μυστικά μεταξύ τους.

«Ποιο γράμμα;»

«Ένα γράμμα από σένα», είπε η Σεσίλια. Προσπαθούσε να ακούγεται ανάλαφρη, εύθυμη, έτσι ώστε όλη αυτή η κατάσταση να μην έχανε τη σωστή της προοπτική, έτσι ώστε οτιδήποτε κι αν έγραφε αυτό το γράμμα να μη σήμαινε τίποτα, να μην άλλαζε τίποτα. «Προς εμένα, να ανοιχτεί σε περίπτωση θανάτου σου». Ήταν αδύνατο να πεις τις λέξεις «σε περίπτωση θανάτου σου» στον άντρα σου δίχως η φωνή σου να ακουστεί αλλοιωμένη.

Απόλυτη σιγή. Αν δεν άκουγε στο βάθος ομιλίες και θόρυβο, θα πίστευε πως είχε κοπεί η γραμμή. Μάλλον την έπαιρνε από κάποιο εστιατόριο.

Το στομάχι της δέθηκε κόμπος.

«Τζον-Πολ;»

Μητέρα τριών κοριτσιών και σύζυγος του Τζον-Πολ, η Σεσίλια ανακαλύπτει στη σοφίτα έναν παλιό φάκελο. Γραμμένος από το χέρι του άντρα της, λέει: «Να ανοικτεί σε περίπτωση θανάτου μου».

Γεμάτη περιέργεια, τον ανοίγει – και ο χρόνος σταματά.

Στο γράμμα του, ο Τζον-Πολ ομολογεί ένα τρομερό λάθος, το οποίο, αν αποκαλυφθεί, θα καταστρέψει την οικογένειά τους, καθώς επίσης και τη ζωή άλλων ανθρώπων.

Η Σεσίλια θέλει να κάνει το σωστό, αλλά το σωστό για ποιον; Αν προστατέψει την οικογένειά της αποσιωπώντας το μυστικό, η αλήθεια θα της σαπίσει την καρδιά. Αν όμως το αποκαλύψει, θα πληγώσει όσους αγαπά περισσότερο στη ζωή της...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0754-8

9 786180 107548

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 14337

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η